

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PASIUNI ÎNTUNECATE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIJAICHE, RODICA

Roma : pasiuni întunecate / Rodica Mijaiche. - București : Librex Publishing, 2017
ISBN 978-606-8894-18-8

821.135.1

Editor: Monica Ramirez

DTP: Aimee Consulting&Advertising
www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2017

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

RODICA MIJAICHE

Regina Nunzio

Roma

Roma

PASIUNI ÎNTUNECATE

VOLUMUL 2

LIBREX

București, 2017

PROLOG

Regina Nunzio

Roma

Viața în Roma nu este chiar așa de grea. Chiar dacă trăiesc într-un orfelinat. Știu să mă descurc. Un zâmbet jucăuș îmi curbează buzele. Sunt unul dintre copiii care le dau mereu bătăi de cap măicuțelor, deși ele sunt niște persoane drăguțe. Hmm, stau puțin pe gânduri. Nu tot timpul. Nu-mi place uniforma lor neagră și atitudinea mai tot timpul rece și distantă.

Trebuie să recunosc că mie nu mi-au făcut niciodată nimic rău. Pfui! Dar te obligă să ai un program, să-nveți, să asști la slujbe și să te spovedești. Eh, n-am decât zece ani. Ce-aș putea avea eu de spus? De ce să mă spovedesc? Sunt doar un copil! Nu fac decât niște prostioare. Sau ce? N-am voie să salvez niște broscuțe? Să le duc în patul meu? Este vina mea că ele nu stau acolo și țopăie peste tot, speriind pe toată lumea?

Of, expir cu un aer obosit. Acum mi-e bine. Stau pe marginea minunatei Fontana di Trevi, trecându-mi degetele prin apa cristalină. Normal că vin aici fără acordul lor. Ele sunt tot timpul atât de ocupate. Ce poate face o fată pentru a se distra într-unul din cele mai frumoase orașe din lume? Ah, n-am văzut prea multe orașe — ei bine, recunosc cu tristețe, n-am văzut niciunul în afară de cel în care m-am născut —, dar sunt

convinsă că este unul dintre cele mai frumoase. Altfel, de ce-ar fi atâta lume în jurul meu?

Gândurile îmi zboară imediat înapoi la viața din orfelinat. Sunt mică, dar asta nu înseamnă că nu știu de ce ne vizitează toți oamenii așa bogați în fiecare duminică. Măicuțele ne aliniază pe toți pentru inspecție. Asta e cuvântul pe care l-a folosit Giuliana, colega mea de cameră, într-una din zilele alea groaznice. Așa c-am învățat ritualul. Și de atunci, în fiecare duminică fug de la orfelinat și vin aici. La frumoasa statuie a lui Neptun. Îmi imaginez că mă urc alături de el în carul ce stă măreț în fața mea și fugim departe de toate. Într-o lume frumoasă, unde pot să fac ce vreau. Să mă joc cu cine vreau. Să mă îmbrac cu ce vreau eu.

Când voi fi mare, voi fi și eu ca fetele pe care le văd la publicitate, la televizorul mic din camera de zi. Acolo, sus pe podium. Așa se cheamă drumul lung pe care-l parcurg fetele când își prezintă ținutele. Acolo voi fi și eu. Și voi reuși prin puterile mele.

Îmi ridic fața spre soarele apăsător al lunii iulie, ale cărui raze cad peste noi ca lamele de foc. Dar Neptun veghează asupra mea. Știu că el mă va păzi de rele. Din carul lui de luptă în forma unei scoici, pare că acum își întinde brațul și m-apucă cu putere, trăgându-mă în lumea lui.

— Gina! strigătul spart îmi îngheață inima.

Stau încremenită. Poate, dacă nu mă mișc, nu mă vede și dispare. Strâng tare din ochi și-mi vine să-mi bag capul în apă și să dispar.

— Gina! se-aude din nou vocea stridentă a directoarei orfelinatului, Maica Maria.

Pfui! Am dat de dracu'. Și de ce nu-mi poate spune Regina? Asta e numele meu. Nu suport când mi se spune Gina. E prea... comun.

Mă ridic cu greutate de pe piatra încălzită de soare, întorcându-mă de parcă aș merge la tăiere. Când ridic privirea nu pot să nu-mi rețin un icnet de surpriză și de durere în același timp. Maica Maria este însoțită de un bărbat frumos, îmbrăcat la fel ca cei de la televizor. În costumul lui de culoarea antracitului, asta tot de la televizor știu, îl urmăresc cu privirea în timp se apropie spre mine. Este un bărbat înalt, brunet cu părul bine întins ce lucește în lumina razelor soarelui. Directoarea orfelinatului merge alături de el. Nici aici nu scap de ea. Of, pe Neptun, izbucnește în inima mea un zbucium de nestăvilit. Ce-am mai făcut de data asta?

— Nu pot să cred c-ai făcut-o din nou! se răstește directoarea cu răsuflarea tăiată, prinzându-mă de braț. De parcă aș mai putea să fug undeva. Ce v-am spus eu? În fiecare duminică fuge, îi explică bărbatului elegant din fața mea. Doamne! N-are decât zece ani, dar este ca argintul viu! Nu știu ce explicație vei găsi de data asta, domnișoară, continuă directoarea de sub hainele ei negre.

Cred că se topește pe căldura asta, mă amuz în sinea mea. Negrul atrage căldura. Nu cred că trebuie să spun de unde știu și asta.

— Să știi că de data asta nu mai scapi nepedepsită, mâna ei taie aerul din fața mea.

— Îhm, își drege glasul bărbatul elegant de lângă ea.

Mă aștept din moment în moment ca un tunet să străpungă mica piață.

— Puteți să ne lăsați câteva clipe? o întreabă pe Maica Maria, fără a-și dezlipi privirea de la mine.

O privesc pe măicuță cum dă din cap cam fără chef, retrăgându-se. Bărbatul se așază lângă mine pe piatra încălzită de soarele dogoritor. Fără să ia în seamă picăturile de apă ce-ar putea să-i strice costumul, se descheie la haină. Îi observ brațele puternice ce i se odihnesc pe picioarele întinse cu gleznelor încrucișate.

— Cred c-am pornit cu stângul, începe și, sincer, nu înțeleg ce vrea să spună.

Probabil privirea mea mirată nu este răspunsul pe care-l așteaptă. Mă așez la loc lângă el, mușcându-mi buzele în încercarea de-a nu spune nimic. Am prostul obicei de a-mi lăsa gura s-o ia pe dinainte.

— Mă numesc Franco Nunzio, întinde mâna spre mine. Cu ochii măriți de emoție, dar și de frică, o întind și eu pe a mea ce pare așa de mică într-a lui. O strânge ușor, de parcă am încheia vreo afacere sau ceva. Pe tine cum te cheamă? mă întreabă. Ochii lui negri sunt plini de bunăvoință în timp ce mă analizează.

— Regina și atât, răspund repede.

Nu pot să nu observ aerul trist ce-i umbrește fața pentru o secundă. Știu că poate șoca lucrul ăsta, dar adevărul e că trăiesc la orfelinat de când mă știu și n-am un nume de familie.

— Ei bine, Regina și Atât, începe bărbatul pe un ton amuzat, în timp ce-mi duc mâna liberă la gură pentru a-mi acoperi zâmbetul ce-mi scoate în evidență lipsa dintelui din față. Ai vrea să ai un nume de familie? continuă cu un glas devenit brusc serios.

Mii de emoții se joacă în pieptul meu. Inima îmi

bate atât de tare că nu știu dacă mai pot respira. Oare vreau să plec de aici? Vreau o viață nouă? O viață care nu știu dacă-mi va plăcea?

— Voi avea camera mea? îl întreb serioasă, mijind ochii. Bărbatul dă din cap. Televizorul meu? Îmi confirmă din nou.

— Și, adaugă cu un aer fericit, vei avea un frate mai mare. Paolo îl cheamă. Abia așteaptă să te cunoască.

La cuvintele astea simt că viața poate să fie frumoasă. Cât de mult mi-am dorit un frate. Unul care să mă protejeze și să-mi fie alături când am nevoie. Dar și eu voi fi alături de el. Nu pot decât să dau din cap, iar bărbatul îmi dă drumul la mână. Se ridică și-și aranjează haina.

— Atunci cred c-ar trebui să plecăm, pentru c-avem treabă. Și sunt sigur că vrei să-ți vezi noua locuință.

— Oh, da, tresar fericită, dar deodată mă opresc, întorcându-mi privirea tristă spre Neptun cel măreț și minunata fântână.

Bărbatul se uită și el în aceeași direcție și, cu un zâmbet ce-i înfrumusețează fața, mă mângâie pe părul negru și cam încălcit.

— Vei putea veni aici de câte ori dorești. Nu vei părăsi Roma. De-acum vei avea un frate mai mare, care te va însoți peste tot unde vei vrea să mergi. Bineînțeles, adaugă repede când mă vede încruntându-mă, până vei fi mai mare să te descurci singură.

— Ptii! exclam cu un aer superior. Eu sunt deja mare. Cum credeți c-am ajuns până aici?

Ochii lui negri devin foarte serioși. Se apleacă deasupra mea, șoptindu-mi cu voce gravă:

— Da, dar de acum faci parte din familia mea. Va trebui să ai grijă. Nu vei pleca neînsoțită și vei arunca de fiecare dată unde ești.

Ah, oftez tristă, am schimbat o închisoare cu alta. Dar imediat tonul lui devine blând.

— Ai să vezi, îți va plăcea noua ta viață.

Chipul lui este atât de frumos și de zâmbitor, încât îl cred.

Mare greșeală.

Viața mea este un infern. Fratele pe care mi l-am dorit dintotdeauna s-a dovedit a fi un puști de bani gata, răsfățat, sadic și îngâmfat. Un tip care face numai lucruri rele. El împreună cu gașca de care cu greu scap de fiecare dată. Le place să mă hărțuiască. Bineînțeles, nu face asta decât atunci când suntem singuri, sau nu suntem acasă. Dacă ar ști tatăl lui ce face, cred că lui Paolo i-ar pieri de pe față rânjetul ăla nesuferit. Dar Franco este tot timpul ocupat cu afacerile lui. Face parte din Marea Familie, cum am aflat că i se spune.

Am optsprezece ani și, de curând, am descoperit și eu cu ce se ocupă Franco. Însă Maria, soția lui, este aproape inexistentă. Franco Nunzio e mafiot. E capul mafiei. Mai rău de-atât nici nu poate fi.

Regina Nunzio

Cu răsufarea tăiată stau în pragul ușii, privindu-l pe Paolo. Fratele meu vitreg. Nu pot să cred că m-a găsit. După atâția ani, în care am reușit să stau departe de ei, părinții mei, tatăl meu, de fapt, încercând în diferite moduri să mă cheme înapoi acasă. Sunt încremenită locului și senzație de teamă amestecată cu repulsie mă cuprinde din nou. Sunt sentimente pe care le-am crezut uitate.

Dar nu primim tot timpul ceea ce dorim, îmi spun tristă în sinea mea.

— Hei, *cara mia*, începe Paolo cu brațele larg deschise. Așa îți întâmpini tu fratele pe care nu l-ai mai văzut de...? se uită întrebător la mine, așteptând un răspuns. Dar nu spun nimic.

— Ce cauți aici, Paolo? îl întreb pe un ton sarcastic și-mi este frică de răspunsul lui.

Mă dă la o parte din ușă cu brațul care mă prinde rapid de talie. Îi simt palma pe piele și am senzația că atingerea lui este mult prea insistentă. Acum realizez că sunt îmbrăcată doar în fusta albă și sutien. Cu grabă mă desprind din îmbrățișarea lui și fug spre baie. Trag pe mine un halat de mătase negru, întorcându-mă în hol. El deja este în mijlocul livingului.

Inspir adânc și merg spre el. Deși nu-l suport, trebuie să recunosc că este un bărbat atrăgător. Un italian înalt, cu un trup bine legat. Brunet și cu ochii

căprui ca ai mamei lui, pare eleganța în persoană. Costumul de culoarea cernelii îi cade foarte bine pe corp, scoțându-i la iveală umerii lați. Însă nu atât de lați ca ai altui bărbat, pe care nu reușesc să mi-l scot din minte. Clatin din cap, încercând să-mi pun ordine în gândurile. Mă așez pe canapea. Îl privesc, ridicând o sprânceană fără a spune un cuvânt.

— Ah, da, aștepți probabil să afli motivul pentru care sunt aici. Păi, vezi tu, își trece mâna prin părul care oricum stă la locul lui de la cât gel are pe el, aveam niște treburi prin oraș și m-am gândit să te vizitez.

— Aveai treburi în oraș. În Manhattan? În SUA? Din toate locurile din lume, aici aveai treabă? întreb retoric, încrucișându-mi mâinile.

Îl privesc cu un aer neîncrezător.

— Nu mai poate un frate să-și viziteze sora mult iubită? tonul îi este ironic.

Privirea iscoditoare îi alunecă pe trupul pe care sunt bucuroasă că mi l-am acoperit. Vine spre mine și se așază atât de aproape, încât coapsele noastre se ating. Mă retrag cât pot de mult, dar mâna lui îmi prinde cu putere brațul. Înghet. Îi simt respirația pe față. *Oh, cât îl urăsc!*

— Gina, folosește el prescurtarea numelui, pe care știe că nu l-am suportat niciodată. Să nu crezi că vei scăpa vreodată de mine, iar ochii îi sunt reci, ca ai unui iceberg. Te voi găsi oriunde vei pleca în lumea asta. Nu vei scăpa de mine.

Simt cum frica pune stăpânire pe mine, dar cu puteri pe care nici nu mi le cunosc mă smulg încă o dată din strânsoarea lui. Reușesc să scap din încleștare

și mă îndrept spre ușa de la intrare. O deschid cu putere și cu ochii fixați pe peretele din fața mea îi spun pe un ton rece:

— Vreau să pleci în acest moment și să uiți că ai o soră.

Îi aud pașii când se ridică de pe canapeaua din piele și vine spre mine. Inima îmi bubuie în piept. Nu vreau să mă mai atingă. Dar imediat îi simt dosul degetelor cum trec peste pielea obrazului. Inspir adânc și greața mă cuprinde. Îmi întorc capul înspre el și, dacă ochii ar putea ucide, ai mei sigur ar fi făcut-o acum.

— Oh, n-am cum să uit de tine, *cara mia*, spune pe un ton sarcastic și se apropie de mine până ajungem să stăm față în față.

Buzele lui aproape le ating pe ale mele. Mă retrag cât pot de mult, dar deja simt zidul în spatele meu.

— Noi avem treburi neterminate, continuă și sunt uimită de vorbele lui.

— Noi nu mai avem ce discuta, Paolo, iar la următoarea ta intruziune, voi merge direct la poliție.

— Ah, păpușă, nu vei face asta. Nimeni nu se pune cu Familia Nunzio, continuă cu o voce amenințătoare. Nici măcar poliția din New York.

Cu aceste cuvinte pleacă și mă lasă tremurând de nervi, frică și neputință. Trântesc ușa cu putere după el și merg direct spre dormitor. Geanta mare și foarte colorată tronează pe patul acoperit cu așternuturi de culoarea liliacului din curtea casei familiei mele din Roma. Cotrobăi cu mâini tremurânde după telefonul mobil pe care de obicei îl uit în diferite locuri. Norocul meu este că-mi amintesc și-l găsesc într-un final. În

grabă formez numărul Alyssei. După câteva apeluri îmi răspunde cu o voce somnoroasă:

— Hei, Reg? este un pic cam veselă totuși.

Hmm, mă gândesc, parc-ar fi beată.

— Lys, întreb șovăitoare, ai băut ceva?

— Ha, ha, râde ea binedispusă, nu, este doar efectul sedativelor și al... face o pauză și-i aud chicotitul în receptor, al lui Chase.

— Uau, rămân fără cuvinte, nu-mi vine să cred. Balaurul s-a dat pe brazdă? întreb deodată binedispusă, încercând să scap de senzația că viața mea tocmai este pe punctul de-a se schimba radical, odată cu revenirea lui Paolo.

— Exact, râde ea și după ce se liniștește mă întrebă: Ce s-a întâmplat?

— Uf, mai multe. Dar aș vrea să vorbim când ai timp și te simți în stare.

Liniștea se lasă la capătul celălalt al telefonului și parcă-i aud roțițele cum se pun în funcțiune.

— Ce este, Regina? îi simt îngrijorarea din glas.

— Ceva din trecutul meu, care m-a ajuns, deși am fugit cât am putut, suspin tristă.

— Ok, continuă ea și nu mai întreabă nimic.

Asta-mi place cel mai mult la ea. Nu pune întrebări decât după ce ascultă toată povestea. Am ajuns s-o cunosc destul de bine în scurtul timp de când lucrează la revista *The Chase*.

— Dar tu ești bine, Lys? o întreb îngrijorată la rândul meu. După accident vreau să spun?

— Da, mă simt de parcă m-ar fi lovit un autobuz, râsul îi este ironic, dar ce spun eu, chiar m-a lovit ceva.

— Hei, nu-i amuzant, o cert cu un aer indignat. M-am speriat când am aflat.

— Da, continuă pe un ton trist, și eu m-am speriat. Am crezut că până aici mi-a fost.

După ce mai schimbăm câteva amabilități, stabilim să ne întâlnim în fața la Empire State Building. Este dorința ei, îmi mărturisește ea cu o voce mică, pentru că nu l-a vizitat niciodată, și ne luăm la revedere.

Cu telefonul la piept îmi dau seama că ea este singura mea prietenă. Știu că mai sunt colegile mele de la redacție și alte fotomodele din diferitele locații unde am lucrat, dar cu niciuna dintre ele nu am acea conexiune pe care-o am cu ea.

Mă întind pe pat și închid ochii. Gândurile îmi zboară involuntar la *el*. Ah, da. Oftatul meu este de pură plăcere când îmi amintesc cum m-a cuprins cu brațele în parcare. Puterea aia pe care n-o doream dispărută. M-am simțit protejată în acel moment. Iar când buzele lui au pus stăpânire pe mine, l-aș fi lăsat să facă ce voia cu mine.

Deschid brusc ochii. Deja gâfâi de încărcătură emoțională și-mi trec o mână prin părul ce mi-a scăpat din coada în care-l prinsesem. Nu pot să-mi las gândurile s-o ia la sănătoasa. Nu atâta timp cât Paolo este pe urmele mele.